VICTORIA
WALTERS

Love and Lattes at PUMPKIN HOLLOW

Szerelem és latte

VICTORIA WALTERS

Love and Lattes at PUMPKIN HOLLOW

Szerelem és latte

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja:
Victoria Walters: *Love and Lattes at Pumpkin Hollow*
First published in Great Britain in 2025
by Boldwood Books Ltd.

Fordította
Berényi Irén

Szerkesztette
Bodnár Alexandra

Borítóterv
Alexandra Allden

ISBN 978-963-636-969-9

Minden jog fenntartva

Copyright © Victoria Walters 2025
Hungarian edition © Kossuth Kiadó 2026
Hungarian translation © Berényi Irén 2026

Az ügynökömnek, Hannah Fergusonnak
azért a telefonhívásért, amely életre hívta ezt a történetet!

Első fejezet

Az ősz mindig is különleges helyet foglalt el a szívemben, és ennek, valljuk be, három egészen nyomós oka volt.

Először is: anyukám rajongott ezért az évszakért. Olyannyira, hogy még a nevemet is a gyerekkora kedvenc fájától, a fűzfától kölcsönözte. Így lettem Willow.

Másodszor: a Birch Tree Farmon nőttem fel, ahol ősszel a világ hirtelen megváltozott. A házhoz vezető utat szegélyező fák ilyenkor mintha összebeszéltek volna, és egyszerre öltöztek színpompás ünneplőbe.

És végül: októberben születtem.

Így aztán azon a reggelen, amikor szeptember utolsó előtti hetébe fordultunk, és reggeli közben kinéztem az ablakon, önkéntelenül is elmosolyodtam. A nyírfák már elkezdtek színt váltani, mintha félénken próbálgatnák az őszi ruhatárukat. A Birch Tree Farmon azonban a hangulat korántsem volt olyan derűs, mint máskor.

A nyírfák – amelyekről a farm a nevét kapta – hosszú, lágy ívben szegélyezték a házhoz vezető felhajtót, és rendíthetetlenül álltak őrt – esőben és napsütésben egyaránt. De igazán csak októberben mutatták meg magukat: akkor

öltötték fel azt a ragyogó, aranyló árnyalatot, ami minden évben ugyanazzal a csendes varázslattal ejtett rabul.

Egy mély sóhaj rántott vissza a gondolataimból. Apa a hosszú, fenyőfa konyhaasztal egyik végében ült. Nem is a hang volt az, ami kizökkentett az ábrándozásból, inkább a súlya. Későn reggeliztünk. Vasárnap volt, ami a farmon sosem jelentett teljes pihenést, de mégis valamivel szelídebb, lassúbb tempót diktált. Friss tojás a tyúkjainktól, nap érlelte paradicsom, házi kenyér, tea és narancslé – egyszerre kiadós és megnyugtató kezdete a napnak. Kellemes meleg volt idebent. A tűzhely halkan duruzsolt a sarokban, mint egy elégedett macska, és a konyhát a ház legmelegebb zugává tette.

– Mi történt? – kérdeztem óvatosan.

Apa a postát böngészte, én pedig azon morfondíroztam, vajon megint egy újabb számla érkezett-e. Mostanában mintha egyre sűrűbben találtak volna ránk, ráadásul egyre súlyosabb összegekkel. Már harmadszor olvasta végig ugyanazt a levelet, én pedig szinte visszafojtott lélegzettel figyeltem. Mi lehet az, amitől ilyen makacsráncba szalad a homloka?

– Szerintem ezt neked is látnod kell – csúsztatta elém a borítékot. Az arca az utóbbi időben szinte állandóan aggodalmat tükrözött. Sokat öregedett, amióta anya megbetegedett, majd öt éve elment, de az elmúlt esztendő különösen mély nyomot hagyott rajta. Új ráncok barázdálták az arcát, a haja – ami egykor pont olyan sötétbarna volt, mint az enyém – mostanra őszbe fordult. Még meleg, gesztenyebarna szeme is elveszítette régi, játékos fényét. Rossz volt így látnom. Mindig próbáltam egy kis derűt csempészni a napjainkba, de egyre nehezebb volt mosolyt csalni az arcára. – Willow! – szólt rám,

és halkan csettintett. Észrevette, hogy megint elkalandoztam. Ez sajnos gyakran megesett. – A levél!

Úgy méregettem a borítékot, mintha bármelyik pillanatban felrobbanhatna.

– Miért kéne elolvasnom? – kérdeztem, miközben lázasan kerestem valami menekülőutat. Sejtettem, hogy a levél nem tartogat semmi jót.

– Willow..., tudom, hogy legszívesebben a homokba dugnád a fejedet. Pont olyan romantikus álmodozó vagy, mint édesanyád volt. De ezt most nem söpörhetjük a szőnyeg alá. – Körbemutatott a konyhában. – Az elmúlt egy évben épphogy csak kihúztuk valahogy, és nem látom, hogy bármi is jobbra fordulna. Ráadásul öregszem, és az ízületeim sem bírják már úgy, mint régen. – Egy pillanatra elhallgatott, mintha nehezen találná a szavakat. – Ez a levél talán kiutat jelent. Kérlek, olvasd el a kedvemért!

Kelletlenül vettem kézbe, de nem akartam még nagyobb csalódást okozni apának. A fejléc rögtön szemet szúrt: *Henderson Homes.* Ahogy olvasni kezdtem, a gyomrom lassan görcsbe rándult. És amikor eljutottam odáig, hogy *„szeretnénk egyeztetni a Birch Tree Farm esetleges felvásárlásáról...”,* egyszerűen visszaejtettem a levelet az asztalra.

Megráztam a fejemet.

– Meg akarják venni a farmot. Szó sem lehet róla, apa! Telepakolnák az egészet azokkal az egyforma, lélektelen dobozházakkal. – Az ablak felé intettem. – És mi lesz a nyírfákkal? – Már a puszta gondolattól is hevesebben vert a szívem. – Ugye ezt nem gondolod komolyan?

– Azt írják, nagyvonalú ajánlatot tennének – felelte csendesen. – Nem engedhetjük meg magunknak, hogy csak úgy

legyintsünk rá. Nehéz helyzetben vagyunk, és ha én már nem tudok dolgozni, akkor te hogyan boldogulsz egyedül? – A hangja fáradt volt. Túl fáradt. – Józan fejjel kell végiggondolnunk, bármilyen nehéz is. – Átnyúlt az asztalon, és újra felvette a levelet. – Azt szeretnék, ha az egyik Henderson fivér eljönne körülnézni, és beszélnénk az ajánlatról. Szerintem találkoznunk kellene vele.

Rémülten meredtem rá.

– És hová mennénk? – Próbáltam úrrá lenni a feltörő pánikon. Egész életemben a Birch Tree Farmon éltem. Mind a huszonöt évemben. A szüleim nem sokkal azután örökölték meg, hogy összeházasodtak. Ez volt az otthonom. Az egyetlen hely, amit valaha ismertem. És amióta csak az eszemet tudom, itt dolgoztam. – És én ott mihez kezdenék?

Hallottam, mennyire önzően hangzik, de nem tudtam visszafogni magam. Itt nőttem fel. Itt volt mindenem. És a gondolat, hogy mindezt elveszíthetem, egyszerűen ijesztő volt.

Apa hátradőlt a székében, és ugyanolyan tanácstalannak tűnt, mint én.

– Nem tudom, kicsim…, de így nem mehet tovább. Ugye te is belátod?

Második fejezet

Apa kérdése néhány hosszú pillanatig ott lebegett közöttünk. A szemében ugyanazt a vívódást láttam, amit én is éreztem – csak nála mintha már elfogyott volna a küzdéshez szükséges erő. Fájt így látni. Egyszerre volt idegen és ijesztően ismerős.

– Mi lenne, ha... kitalálnék valamit? – bukott ki belőlem végül.

– Hogy érted?

– Valamit, ami megfordítja ezt az egészet. Ami akkor is bevételt hoz, amikor nincs más, amiből rendezhetnénk a tartozásokat, és végre rendbe tehetnénk ezt a helyet – hadartam. Ahogy kimondtam, szinte magam előtt láttam a végtelennek tűnő javítanivalók listáját. Tavasszal és nyáron még csak-csak működött a dolog. A „szedd magad" napokon jöttek az emberek a környékről, sőt még a városból is, kosarakkal a kezükben, jókedvűen, egy kis vidéki romantikáért meg friss zöldségért és gyümölcsért. De ahogy véget ért a nyár, egyszerűen eltűntek. Ősszel és télen nem volt semmi, ami idecsalogatná őket. Az év nagy részében csak tengődtünk.

A számlák viszont nem szezonálisak. Csak jöttek. Szünet nélkül.

– Szerinted ez működhet, kicsim? – kérdezte apa csendesen. – Szembe kell néznünk a valósággal. Azt hiszem, legalább beszélnünk kellene a Henderson Homesszal, hogy lássuk, milyen lehetőségeink vannak.

– Miért nem adsz egy kis időt? Hadd próbáljak meg kitalálni valamit!

Apa halkan felsóhajtott. Abban a sóhajban az elmúlt évek fáradtsága és bizonytalansága sűrűsödött össze.

– Próbálkozhatsz... – mondta végül –, de holnap reggel akkor is telefonálok. Megkérem őket, hogy jöjjön ki valaki a farmra. Egyszerűen nem látok más kiutat.

Felálltam. A székem végigcsikordult a kőpadlón, mintha ő is tiltakozna.

– Ez őrültség! Szerinted anya mit szólt volna ehhez? – csattantam fel, bár pontosan tudtam, hogy övön aluli ütés volt.

Ahogy kimondtam, már meg is bántam. Apa arca egy pillanat alatt megtört. Mintha valaki lekapcsolta volna benne a fényt. Hirtelen minden erő kiszállt belőlem. A mellkasom összeszorult, a levegő túl sűrű lett. Ki kellett mennem innen.

– Willow...

– Sétálok egyet. Át kell gondolnom ezt az egészet – vágtam közbe gyorsan. – Majd jövök!

Füttyentettem a kutyámnak, és már indultam is. Dühös voltam apára, de közben majd megszakadt a szívem, ha arra gondoltam, mit szólna ehhez anya. Valahol mélyen viszont ott motoszkált bennem valami makacs elszántság: ki kell találnom valamit. Muszáj! Maple, a border collie-m hűségesen a nyomomba szegődött. Amint kiléptem a házból, a friss

levegő úgy csapott meg, mint egy józanító pofon. Remegve fújtam ki a bent rekedt levegőt.

A Birch Tree Farm több mint százhúsz hektáron terült el. A kaputól széles, lágy ívben kanyargó felhajtó vezetett a házhoz, két oldalán a jól ismert nyírfasorral. A végén ott állt a hosszú, alacsony, vörös téglás házunk. Mögötte a földek szinte a végtelenbe nyúltak. Gyümölcsösök és veteményesek váltották egymást rendezett sorokban. Mindennek megvolt a maga helye, még ha most épp nem is működött úgy, ahogy kellene. Távolabb fóliasátrak sorakoztak, praktikusabbak és ellenállóbbak, mint az üvegházak, és megóvták a termést a hidegtől meg a szeszélyes időjárástól. A ház mellett megbújt a tyúkól. Egy ideig azt hittük, a tojás majd hoz egy kis pluszbevételt, végül kiderült, inkább csak jelképes hasznot termel. Annyi előnye azért volt, hogy legalább nem maradtunk reggeli nélkül, és valamennyit lefaraghattunk a kiadásainkból.

Elindultam a földek felé, Maple szorosan a nyomomban ügetett. A reggel hűvös volt, a nap csak fakó, vízszínű fénnyel szűrődött át a felhőkön. Örültem, hogy magamra kaptam a régi Barbour kabátomat – anya öröksége volt; kissé viseltes, de megbízható. Akárcsak ő. Gumicsizma, vastag pulóver és leggings volt rajtam, a hajam a szokásos, kissé kaotikus kontyban feltűzve. Nem épp címlapfotó, de a farm nem is erről szólt.

Végignéztem a birtokon, mintha minden apró részletét magamba akarnám zárni. Ilyenkor nem voltak látogatók, sem idénymunkások. A hely teljes egészében az enyém volt. Már megszoktam, néha mégis belém hasított a magány. Talán a közelgő születésnapom miatt voltam ennyire érzelgős.

Tudtam, hogy nem lesz senki, akivel igazán megünnepelhetném, de most valahogy ez mélyebben érintett. Hiányzott anya. Ő biztosan tudta volna, mit tegyünk. Én viszont még azt sem tudtam, hogyan beszéljem le apát arról a találkozóról. És mi lesz, ha tényleg jó ajánlatot kapunk? Képesek lennénk nemet mondani? És ha nem, akkor el kellene hagynom azt a helyet, amelyet a világon a legjobban szeretek.

– Ó, Maple, bárcsak lenne valami módja, hogy tavaszig pénzt keressünk ezzel a hellyel! – sóhajtottam.

A tyúkól mögötti parcella felé vettük az irányt. Ilyenkor mindig üresen állt. A talaja sem volt az igazi, a fekvése sem kedvezett, így többnyire parlagon hagytuk; legfeljebb nyáron árultunk ott fagyit. Most Maple vidáman száguldozott rajta, mintha az övé lenne az egész világ. Én meg próbáltam kisétálni magamból a rosszkedvet és a nyugtalanságot. Hiába.

Előhúztam a telefonomat, és gyorsan írtam a legjobb barátnőmnek, Sabrinának:

Sürgősen szükségem van egy kis csajos beszélgetésre!

Szinte azonnal jött a válasz:

Hallottam, hogy a Birchbrook Café már holnaptól előáll az őszi kínálattal.

Elmosolyodtam. Imádtuk azt a helyet – ősszel és télen szinte törzsvendégek voltunk. Egy bögre forró ital és egy süti mellett váltottuk meg a világot.

Pont ezt írta fel az orvos!
Mikor találkozunk?

Amíg a válaszra vártam, visszafordultam a ház felé. Apa épp kilépett, és lassan elindult az egyik fóliasátor felé. Már nem úgy mozgott, mint régen. A tartása megrogyott, és néha az arcán is átfutott a fájdalom, főleg reggel és este, amikor az ízületei nem kegyelmeztek. Rossz volt ezt látni. Meg azt is, mennyire nyomasztja ez az egész. Tudtam, hogy igaza van: így nem mehet tovább. Csakhogy fogalmam sem volt, mit tehetnénk. Eszem ágában sem volt eladni, főleg nem a Henderson Homesnak.

Maple visszaszaladt hozzám, leült, és nekem dőlt.

– Na, Maple, ideje egy kicsit gondolkodni – suttogtam. – Ki kell találnunk valamit, ha itt akarunk maradni. Mert szeretjük ezt a helyet, ugye?

Leguggoltam, és megsimogattam a bundáját. Ez valahogy mindig megnyugtatott. Maple halkan felvakkantott, amit beleegyezésnek vettem.

– Istenem, túl régóta vagyok egyedül – morogtam magamban, és a fejemet csóválva nyugtáztam, hogy komolyan beszélgetek a kutyámmal. Bár ki tudja! Maple okosabb, mint hinné az ember. – Na, gyere, Maple, lássunk munkához! – egyenesedtem fel. – Aztán este jöhet egy vasárnapi film a kanapén, a kandalló előtt.

A telefonom pittyent. Sabrina válaszolt: kedd délelőtt találkozzunk a kávézóban, mert az anyukája vigyáz Dottie-ra. Egy apró reménysugár. Nagyon reméltem, hogy ketten majd kiokoskodunk valamit. Mert az idő vészesen fogyott.

Harmadik fejezet

– Később itthon leszel, kicsim, ugye? – szólt utánam apa kedden, és a kerítésnek támaszkodva figyelte, ahogy szórom a takarmányt a tyúkoknak.

Hátrapillantottam. Az arcán ott feszült az a jól ismert aggodalom, amit mostanában mintha már egy percre sem tudna levedleni. Próbáltam nem fintorogni – nem sok sikerrel.

– Nem tudom – feleltem kurtán.

Füttyentettem Maple-nek. Kiszúrtam Hettyt, a tyúkcsapat örök lázadóját, aki már megint a kerítésen tátongó rés felé settenkedett. Az volt a következő tétel a listámon. Maple egy szempillantás alatt ott termett, leült elé, és olyan szigorúan nézett a tyúkra, hogy Hetty sértett kotkodácsolással visszavonult.

– Megcsinálom a kerítést, aztán beugrom a városba – mondtam. – Találkozom Sabrinával egy kávéra. Két hete nem láttam.

A vasárnapi beszélgetés óta szinte minden gondolatom a farm körül forgott. Egy megváltó ötletet kerestem, valami megoldást, de eddig csak üres próbálkozásokba és még üre-

sebb zsákutcákba futottam bele. És ez kezdett egyre őrjítőbb lenni.

Apa a homlokát ráncolta.

– Jó lenne, ha itt lennél, amikor jönnek a Henderson Homestól, Willow. Szeretném, ha együtt hallgatnánk meg őket. Hogy mik a terveik, mit ajánlanak. – Egy pillanatra elhallgatott, aztán a nyírfák felé intett. – És azt hittem, aggódsz a fák miatt is.

Felsóhajtottam. Semmi kedvem nem volt találkozni egy Henderson-féle öltönyös alakkal, és végighallgatni, hogyan darálnák be a farmunkat egy „ígéretes fejlesztés" kedvéért. De az sem volt opció, hogy megint csalódást okozzak apának. És ráadásul a *fák* miatt is aggódtam. Nagyon is.

– Oké, addigra visszaérek – mondtam kelletlenül.

Döbbenet, milyen gyorsan felpörögtek az események. Apa csak tegnap hívta fel őket, és máris kiderült, hogy az egyik fivér a környéken lesz, így ma kora délután találkozhatunk is vele. Apa szerint semmi értelme húzni az időt. Tudnunk kell, mivel állunk szemben. Az idő, ami eddig is rohant, most már egyenesen sprintelt.

– Azt mondtad, adsz egy kis időt, hogy kitaláljak valamit – emlékeztettem, miközben odaléptem a sérült kerítéshez, és felmértem a kárt. Igazság szerint az egészet ki kellett volna cserélni, de arra nem volt pénzünk. Így maradt a jól bevált módszer: toldozni-foldozni, reménykedni és közben nem túl hangosan káromkodni.

– És? Sikerült valamit kitalálnod? – lépett mellém.

Szomorúan megráztam a fejemet. Erre inkább ő is a kerítést kezdte vizsgálni, amiért hálás voltam.

– A múlt heti vihar alaposan megtépázta – mondta. – Szerintem nem sokáig bírja már.

– Dehogynem! – vágtam rá makacsul. – Hozok pár lécet meg a szerszámaimat, és összefoltozom. Aztán bemegyek a városba. Kell valami?

Apa úgy nézett rám, mintha mondani akarna még valamit, de végül csak megrázta a fejét.

– Nem, köszönöm. Bemegyek, átöltözöm, rendbe teszem a konyhát a találkozóra. Mr. Henderson fél kettőre jön. Addigra érj vissza, rendben? És add át üdvözletemet Sabrinának.

Már indultam volna, amikor utánam szólt:

– Ugye nem felejted el?

Visszafordultam.

– Mondtam, hogy itt leszek – feleltem összeszorított fogakkal.

Valamiért egészen biztos voltam benne, hogy ez a Henderson-féle alak pont olyan lesz, mint akiktől a hideg futkos a hátamon: öltönyös, magabiztos, pénzszagú..., és halvány gőze sincs arról, mit jelent gazdálkodni. Vagy mit jelent szeretni egy helyet. Szíve? Kétlem, hogy lenne neki. A hátam közepére sem kívántam ezt az egészet, de ott kellett lennem. Nem hagyhattam, hogy apa nélkülem egyezzen bele bármibe. És titokban abban is reménykedtem, hogy majd sikerül megakasztanom a dolgokat. Kérdésekkel, kifogásokkal, bármivel. Időt kellett nyernem. Időt arra, hogy végre kitaláljak valamit, ami tényleg megmentheti a farmot. Oké, beismerem, nem volt valami fényes terv, de jelenleg ez volt az egyetlen.

***

Miután végeztem a teendőimmel, késő délelőtt gyalog indultam el a város felé, hogy találkozzam Sabrinával. Gyorsan átöltöztem a „szebb" ruháimba, ami nagyjából annyit jelentett, hogy nem volt rajtuk lyuk, és vállalhatóan tiszták voltak.

A Birchbrookba vezető utat már kívülről fújtam. Félórás séta volt, és annyiszor megtettem már, hogy akár csukott szemmel is végigmentem volna rajta. A farm a domb tetején állt, így lefelé mindig könnyebb volt. A visszaút azonban már korántsem tűnt olyan csábítónak.

A nyár szinte észrevétlenül húzódott vissza, az ősz pedig lassan, nesztelenül vette át a helyét. A levelek itt-ott már színt váltottak, a gesztenyék tompán koppantak az ösvényen, a levegő pedig friss volt, és csípős, ahogy a bájos kisváros felé sétáltam.

Birchbrook aprócska hely volt. Itt mindenki ismert mindenkit, és valahogy mégis mindig akadtak idegenek is. Tele volt kis, önálló üzletekkel és kávézókkal, olyasmikkel, amikből minden évben egyre kevesebb maradt. Valahányszor végigsétáltam rajta, mindig elfogott egyfajta csendes büszkeség. Ma azonban ebbe a melegségbe némi szomorúság is vegyült. Mi van, ha már nem sokáig hívhatom ezt a helyet az otthonomnak? Már a gondolat is idegennek tűnt.

Ahogy a város kirajzolódott előttem, letértem a főútról, és befordultam a macskaköves főutcára. A csizmám tompán koppant a köveken. Az utca két oldalán nyírfák sorakoztak, és – akárcsak nálunk a farmon – már ők is az átváltozás küszöbén álltak. Karácsonykor apró fényfüzérek ragyogtak az ágaikon, nyáron sűrű, zöld lombjuk árnyékot adott. Most pedig hamarosan az ősz aranyló színeiben fognak pompázni. Nem csoda, hogy ilyenkor rengetegen jönnek ide fényképezni.

Az üzletek előtt már megjelentek az első őszi díszek: tökök, krizantémok, apró, gondosan elrendezett részletek. Az egész város úgy készült az őszre, mint egy lassú, kedves rituáléra. Minden aggodalmam ellenére elmosolyodtam.

A főutca közepén állt a Birchbrook Café. Gyerekkorom óta ott volt, és azóta sem veszített a varázsából. Egy házaspár vezette – mindkettőjüket Patnek hívták, ami néha kifejezetten zavarba ejtő tudott lenni –, mostanra pedig már a fiuk is besegített. Ez volt a város kuckózós menedéke. És mindenki eskü alatt vallotta, hogy itt készül a környék legfinomabb kávéja és süteménye.

Örömmel láttam, hogy már ők is őszi díszbe öltöztették a helyet. A bejáratnál szalmabálára halmozott narancssárga és fehér tökök fogadtak, előttük mély narancsszínű krizantémokkal. Az ajtón egy tök alakú tábla hirdette, hogy nyitva vannak. Ahogy beléptem, azonnal megcsapott a fahéj meleg, fűszeres illata.

Bent is minden az őszről szólt. A kis, kerek asztalokon kockás terítők, apró dísztökök, meghitt fények. A pulthoz léptem, és a sütemények látványától majdnem hangosan felnyögtem.

A pult mögött mindhárman ott sürögtek-forogtak, a hátsó falon pedig egy zsákvászon girland hirdette: *Helló, ősz!*

– Hát..., elég ünnepi itt minden – szólalt meg egy mély hang.

A sorban előttem álló férfira pillantottam, és azonnal tudtam: nem idevalósi. Öltönyt viselt, és egy eszpresszót rendelt, ügyet sem vetve az étlapon sorakozó őszi italokra és finomságokra. Ez már önmagában is gyanús volt.

– Szeretjük megadni a módját – felelte a „női" Pat, vagyis Patricia, a tőle megszokott kedves hangon.

– Túlzás – morogta a fiuk, Paul, miközben a csillogó kávégépnél készítette az eszpresszót. – Minden évben ugyanaz. Mintha nem tudnánk, milyen hónap van, ha nincs az egész hely agyondíszítve.

Az idősebb Pat – vagyis Patrick – elkapta a tekintetemet, és sokatmondóan forgatta a szemét. Alig sikerült visszafognom a mosolyomat. A két Pat mindig kedves, derűs és végtelenül barátságos volt – olyanok, akik mellett az ember automatikusan jobban érzi magát. A fiuk viszont..., nos, ő ennek a tökéletes ellentéte. Úgy tett, mintha minden egyes itt töltött percet gyűlölne. De ha valaki csak félvállról megjegyezte, hogy akár mással is foglalkozhatna, azonnal leharapta az illető fejét. Így hát arra a következtetésre jutottunk, hogy valójában élvezi ezt az egészet, csak szeret minket ugratni ezzel a „gyűlölöm ezt a várost" műsorával. És végső soron nem is volt rossz: az ember nemcsak kávét és süteményt kapott, hanem egy kis szórakozást is mellé.

– Magát még nem láttuk errefelé – fordult a férfihoz Patricia, miközben elvette tőle a pénzt.

Én addig végigpásztáztam az őszi kínálatot – az új italokat, a süteményeket –, és legszívesebben mindet végigkóstoltam volna. De tudtam, most minden fillér számít.

– Egy megbeszélés miatt vagyok itt – felelte a férfi, kimért, kissé fölényes hangsúllyal. – Egyébként... meg tudná mondani, merre találom ezt a helyet? Pár órán belül oda kell mennem. Úgy hívják... – Előhúzta a telefonját, és rápillantott. – Birch Tree Farm.

Negyedik fejezet

Felnéztem, amikor Pat rám pillantott. Paul mozdulata félúton megakadt a kávéfőző mellett, Patrick pedig a válla fölött sandított felénk. A kávézó zaja eltompult, mintha valaki lejjebb csavarta volna a hangerőt, és hirtelen úgy éreztem, minden tekintet rám szegeződik.

És akkor összeállt a kép. Azonnal tudtam, ki áll előttem. És bevallom, egy pillanatra valami halvány, nem egészen nemes elégtételt éreztem. Pontosan olyan volt, amilyennek elképzeltem. Mr. Öltönyös, aki unalmas eszpresszót rendel egy ilyen helyen. Ráadásul még a nevét sem tudja annak a helynek, amit meg akar venni.

– Ismerem a helyet – csúszott ki a számon. Na, ezzel végképp sikerült magamra vonni minden tekintetet.

Mr. Öltönyös megfordult, és végigmért. Nem feltűnően, inkább csak gyorsan, rutinszerűen. Mégis pontosan éreztem a tekintete útját: a kopott csizmámon időzött egy pillanatig, végigfutott a bő farmeremen, aztán megakadt a kardigánomon. Anya régi darabja volt – kényelmes, meleg, tökéletes a farmra. Nem ide. Aztán feljebb siklott a pillantása az arcomra, smink nélküli bőrömre, kócos kontyomra.

– Tényleg? – kérdezte. Az a hangsúly! Mintha meglepődne, hogy egyáltalán közöm lehet ehhez a helyhez.

Közelebb állt hozzám, mint elsőre hittem, így egy kicsit fel kellett emelnem a fejemet, hogy a szemébe nézhessek. Nagyjából velem egykorú lehetett. Magas volt, széles vállú, és a szeme olyan élénkkék, hogy szinte világított. Az arca frissen borotvált, a vonásai szabályosak, a haja pedig sötétbarna, már-már feketének tűnt, és hanyagul a homlokába hullott. Bosszantóan jóképű volt, azt el kellett ismernem. Ő az a fajta, akire az ember önkéntelenül is odakapja a fejét. De az a halvány, leereszkedő fölény az arcán gondoskodott róla, hogy ez az érdeklődés ne tartson sokáig. A hangjától azonnal megfeszült bennem valami, de azért bólintottam.

– Persze. Itt mindenki ismeri a farmot.

Egy pillanatra a pult mögött álló család felé nézett. Ők sietve bólintottak, aztán visszanéztek rám, szemlátomást kíváncsian. Mintha egy jelenet közepébe csöppentek volna, és most próbálnák kitalálni, mire megy ki ez az egész. Jó kérdés. Én is szerettem volna tudni.

– A Google Maps csak a városig hozott el, a farmot már nem találta. – Hitetlenkedve csóválta a fejét, mintha el sem tudná képzelni, hogy létezik olyan hely, amit a Google nem tart számon. – Elég abszurd!

– Hát, előfordul az ilyesmi. Már megszoktuk – feleltem hűvösen. – Nyáron gyakran kell útba igazítanunk az eltévedt látogatókat.

Tudtam, ilyenkor a város készségesen segít. Viszont azt is, hogy ez a pökhendi alak ebből most nem sokat fog tapasztalni. Ahogy kimondta, hogy *farm,* szinte sütött róla a lenézés. Lassan felment bennem a pumpa.

Ekkor megcsendült a kávézó ajtaja fölött a kis csengő, és valaki belépett mögém. A jól ismert, virágos parfüm illatából rögtön felismertem Sabrinát. Szinte láttam magam előtt, ahogy körbenéz, próbálja összerakni, miért figyel mindenki, és miért állok itt egy öltönyös idegennel a kávézó közepén. Nem hagytam időt neki.

– Menjen végig a főutcán, aztán forduljon jobbra, le a dombon, és ott lesz a farm. Olyan jó húsz perc autóval – mondtam, és gondolkodás nélkül pont az ellenkező irányba mutattam.

Tudtam, hogy gyerekes. Tudtam, hogy nem kellene. De jólesett. Minden túl gyorsan történt, és bármit megtettem volna, ha legalább egy hajszálnyit lelassíthatom az eseményeket. Hogy nyerjek egy kis időt, amíg kitalálok valamit. A többieken látszott a bizonytalanság. Pontosan tudták, mit csináltam. Huszonöt éve ismertek. És végül egyikük sem szólt egy szót sem.

Mr. Öltönyös felsóhajtott.

– Remek! Még húsz perc kocsival. Örülök, hogy duplát kértem – jegyezte meg szárazan. Egy rövid, kimért biccentéssel nyugtázta a dolgot, aztán felkapta az elviteles poharat. – Köszönöm – tette hozzá kurtán, és határozott léptekkel kiviharzott a kávézóból. A kis csengő élesen felcsattant, ahogy berántotta maga után az ajtót.

– Willow! – szisszent rám Sabrina. – Ezt miért csináltad?

A kávézó elcsendesedett. Az a fajta csend ült a helyre, mint amikor az ember pontosan érzi, hogy most magyarázattal tartozik, és tulajdonképpen így is volt. Lassan a többiek felé fordultam.

– Tudom, nem volt szép – kezdtem –, de azért van itt, mert meg akarja venni a farmunkat... – A hangom egy pil-

lanatra elakadt, és le kellett nyelnem a torkomban növekvő gombócot. – Házakat akar építeni a földünkre. Apa meg... fontolgatja, mert mostanában nem megy valami jól a farm. Csak egy kis időre van szükségem, amíg kitalálom, hogyan ne veszítsük el az egészet – hadartam idegesen.

– Ó, Willow! – szólalt meg Pat együttérzően. – Tudom, mire van most szükséged.

Mire feleszméltem, már eltűnt a pult mögött. Nála ez mindig azt jelentette, hogy hamarosan érkezik valami finomság, ami kicsit helyrebillenti a világot.

– Ennyire rosszul állnak a dolgok? – kérdezte Sabrina, és finoman megérintette a karomat.

Ránéztem. Az arcán ott volt az a csendes, őszinte aggodalom, amit nem lehet megjátszani. Általános iskolás korunk óta ismerjük egymást. Itt nőttünk fel mindketten, egymás mellett. Ő teltkarcsúbb volt az én vékony alkatomhoz képest, szőke az én barnám mellett, a szeme pedig gyönyörű kék. Mindig azzal viccelődtünk, hogy mindenben egymás ellentétei vagyunk. Hozzámént a gyerekkori szerelméhez, tavaly megszületett a kisbabájuk. A város szélén éltek egy kis házban. A régi iskolánkban tanított, a férje pedig a szomszéd városban dolgozott egy nagy cégnél. Valahogy mindig úgy éreztem, ők ketten a biztos pont az életemben.

Sabrina tekintete még mindig rajtam pihent, tele aggodalommal, amitől hirtelen csípni kezdte valami a szemem. Pislogtam egyet, de nem próbáltam meg elrejteni a könnyeimet. Sabrina előtt sosem kellett.

– Gyere, üljünk le a szokásos asztalunkhoz! A vendégem vagy – mondta, és amikor tiltakozni akartam, már emelte is a kezét. – Erről nem nyitok vitát.

Bólintottam. Jól ismertem már azt a határozott hangot – nem kérés volt, hanem utasítás. Elindultam a kedvenc asztalunk felé, ami mintha csak ránk várt volna.

Ahogy elmentem a régi ismerősök mellett, együttérző mosolyokat, biztató biccentéseket kaptam, meg egy-egy halkan odavetett mondatot: *„Ha bármiben tudunk segíteni, csak szólj!"* Jólesett, közben mégis összeszorult a szívem. Lehuppantam a székre. Hálás voltam mindenkinek, de ott motoszkált bennem egy csipetnyi bűntudat is, amiért rossz irányba küldtem Hendersont. De leginkább attól rettegtem, ami ezután jön.

Mert előbb-utóbb úgyis odaér a farmra. És már most úgy éreztem, mintha egy buldózer tartana felénk, készen arra, hogy eltüntessen mindent, ami fontos nekem.

– Na, akkor most mesélj el szépen mindent, de közben ezt is kóstold meg! – zökkentett ki Sabrina a komor gondolataimból. Leült velem szemben, és egy tálcát csúsztatott elém. – Természetesen pumpkin spice latte. És hoztam két sütit is, hogy megosszuk: egy almás-karamellás muffint meg sütőtökös piskótakenyeret.

– Már ettől jobban vagyok! – És már a puszta látványuk is mosolyt csalt az arcomra. Csábító illatuktól azonnal összefutott a nyál a számban. – Köszönöm, Sabrina.

A pult felé pillantottam, és hálásan intettem Patnek is. Visszamosolygott, aztán már fordult is, hogy rendreutasítsa Pault valamiért.

Belekortyoltam a lattémba. Az édes, fűszeres melegség lassan szétáradt a testemben, és mintha kicsit kisimította volna a bennem kavargó gondolatokat is.

– Minden évben egyre finomabb – jegyeztem meg.

– Én szinte csak ezért várom az őszt – helyeselt Sabrina, miközben elfelezte a sütiket, és elém tolta a részemet. – Meg a tökfaragásért… meg a gesztenyéért. És persze a *Szívek szállodájá*ért meg a *Hókusz pókusz*ért. Igazából túl sok mindenért is. Egyszerűen imádom!

– Az év legjobb időszaka. – Beleharaptam a muffinba, és egy pillanatra lehunytam a szememet. – Jóságos ég! – nyögtem elégedetten. – Ez valami mennyei! Én is imádom. Bár azzal, hogy vége az ősznek, a farmon is lecseng minden. – A gondolat hirtelen visszarántott a valóságba, és felsóhajtottam. – El sem tudom képzelni, hogy el kelljen engednünk a farmot. Fogalmam sincs, mit tehetnék.

– Willow, ezt most nem mondod komolyan! Eladjátok a farmot? Az otthonotokat? – nézett rám Sabrina döbbenten.

– Nagyon nehéz helyzetben vagyunk. Tavasszal és nyáron még van bevételünk, de a számlák egyre csak jönnek, és már nem bízhatunk abban, hogy a nyári bevétellel kihúzzuk egész évben. Apa azt mondta, ha kitalálok valamit, ami segíthet, hajlandó újragondolni…, de attól félek, a Henderson Homes ajánlata túl jó lesz ahhoz, hogy visszautasítsuk. De én nem akarom elveszíteni a farmot. Ez az otthonom. Tudod, mit jelent nekem!

Sabrina bólintott. Belekortyoltam a lattémba, és lassan szétáradt bennem a melegség.

– Csak épp nem jut eszembe semmi, ami tényleg fordíthatna a helyzeten.

– Ki kell találnunk valamit! – jelentette ki határozottan. – Az a Henderson-féle alak úgy nézett ki, mint aki még életében nem tette be a lábát egy farmra. És a városra is úgy húzta a száját, mintha csak muszájból viselné el.

Bólintottam.

– Pont olyan volt, mint amilyennek elképzeltem. Előbb-utóbb úgyis megtalálja a farmot, szóval valószínűleg semmit nem értem el azzal, hogy rossz irányba küldtem, de egyszerűen nem bírtam megállni – vallottam be. – Nem szoktam ilyen kicsinyes lenni, csak most… nem igazán vagyok önmagam.

– Persze hogy nem! Halálra aggódod magad – mondta Sabrina. – Csak azt sajnálom, hogy nem mondtad el, menynyire rossz a helyzet a farmon.

– Sajnálom. Azt hiszem, pont azt csináltam, amiért apa mindig rám szól: homokba dugtam a fejemet. Egyszerűen félek. Soha nem gondoltam arra, hogy mást csináljak, vagy máshol éljek. A Birch Tree Farm… túl sokat jelent nekem.

– Tudom, Willow. Nem hagyhatjuk, hogy ez megtörténjen! Van már valami ötleted?

– Nyáron egészen jól megy, ezt te is tudod. Csak ki kell találnunk valamit, ami a hidegebb hónapokban is működik. Valami olyasmit, mint ez a hely – intettem körbe. Egy pillanatra elhallgattam, aztán folytattam: – Nagyon ráéreztek az őszre, nem? A díszítés, az évszakhoz illő italok meg sütemények… Az emberek pont ezért jönnek ide. Hogy átélhessék a hangulatát.

– Főleg mi, akik ennyire imádjuk az őszt – vigyorgott Sabrina.

Ránéztem a legjobb barátnőmre, és abban a pillanatban az agyam hirtelen vadul zakatolni kezdett. Újra körbenéztem a kávézóban. A díszítésen. A fényeken. A hangulaton. Mindenen.

– Ez az… – mondtam lassan. A tekintetem megakadt az ajtó mellé kirakott tökökön. – Tényleg imádjuk az őszt… – tet-

tem hozzá, és visszanéztem Sabrinára. Ő már kissé aggódva figyelt.

– Megint nagyon elmerültél a gondolataidban. Jól vagy? – kérdezte.

Felnéztem, és most először nemcsak pánikot éreztem. Hanem valami mást is.

– Szerintem most jutott eszembe valami!

Ötödik fejezet

– Ne csigázz tovább! – szólt rám Sabrina pár másodpercnyi csend után.

Megint elkalandoztam. Szinte észre sem vettem, mikor merültem el teljesen abban az ötletben, ami lassan kezdett körvonalazódni bennem.

– Bocs – ráztam meg a fejemet, mintha ezzel visszarántanám magam a jelenbe. – Csak azon töprengtem, amit mondtál. Imádjuk az őszt, és a város is teljesen ráhangolódik. Nézz csak körül! A díszítés, az őszi finomságok… Az egész főutca átveszi ezt a hangulatot, nem? Októberben Birchbrookban mindenütt tökökbe botlasz.

Sabrina elmosolyodott.

– És azt se felejtsd el, mekkora a felhajtás halloweenkor! – tette hozzá.

– Hogy a viharba felejthetném el? – nevettem fel halkan. Minden évben, október harmincegyedikén életre kel a város. LED-lámpások fénye kígyózik végig a főutcán, a boltok előtt standok sorakoznak, finom fűszeres illatok keringenek a levegőben, és a tömeg lassan végighömpölyög a kijelölt útvo-

nalon. Ilyenkor Birchbrook tényleg olyan, mintha egy másik világba csöppennél. Mindenki imádja.

Ahogy felidéztem, valami halkan a helyére kattant bennem.

– Mi lenne, ha a farm is becsatlakozna ebbe az őszi hangulatba? Ha ilyenkor is kicsalogatnánk az embereket, nem csak tavasszal és nyáron?

– Az jól hangzik! De miért jönnének ki ősszel? – vonta fel a szemöldökét Sabrina.

– Tökért – vágtam rá.

– Tökért? – ismételte Sabrina, és most már egyértelműen aggódva nézett rám.

– Tökért – erősítettem meg. Előrehajoltam. – Ilyenkor mindenkinek tökre van szüksége. Most kénytelenek bemenni érte a városba vagy a szupermarketbe, vagy ki kell várniuk a piacot, ami ráadásul csak havonta kétszer van.

– Arról nem is beszélve, hogy a boltiak nem az igaziak – tette hozzá Sabrina, és belekortyolt a lattéjába. – Néha már kicsit gyanúsak. És ráadásul drágák is. Úgy hallottam, idén több üzlet északi farmokról rendelt, és közösen dobták össze a szállítási költséget.

Felcsillant a szemem.

– Akkor még inkább lenne rá igény, ha helyben is lehetne tököt kapni. Nem csak a boltoknak. Minden ismerősöm farag tököt, vagy kitesz egyet az ajtó elé halloweenkor egy gyertyával. Egyszerűen kell a tök ebben a városban.

– Talán tényleg így van. De hogy jön ez a farmhoz?

– Termeszthetnénk tököt! – csaptam az asztalra, talán kicsit hangosabban is a kelleténél. – Csinálhatnánk egy tök-

kertet. Emlékszel, egyszer voltunk is egy ilyen helyen. Mikor is? Három éve?

– Persze, jó móka volt – bólintott. – Csak messze volt. Kint lehetett szedni a tököket, meg volt az a rész, ahol szépen kirakva hevert mindenféle formájú és színű darab. Meg árultak enni-innivalót is, ugye?

– Igen. De közben arra gondoltam, hogy ennél sokkal többet is ki lehetne hozni belőle. Lehetnének például őszi sétautak meg kis zugok, ahol fotózni lehet. Olyan helyek, ahová az ember csak leül, és egy kicsit benne marad az egészben. – Egy pillanatra elhallgattam, aztán közelebb hajoltam Sabrinához. – És ráadásul nem kéne olyan messzire menni. Mi lenne, ha ezt mi csinálnánk meg a farmon? Nemcsak tököt árulnánk, hanem egy élményt. Egy olyan helyet, ahová az emberek kifejezetten az őszi hangulatért jönnek ki.

Sabrina szinte azonnal ráérzett.

– Ez nagyon jól hangzik! Ráadásul imádod ezt az évszakot, szóval biztosan te lennél a legjobb abban, hogy megteremtsd azt az igazi őszi hangulatot. De van egy apró bökkenő...

– Nem termesztünk tököt? – vágtam rá.

– Pontosan – bólintott. – Nincs egyetlen tökötök sem.

– *Még* nincs – javítottam ki. – Amikor azon a tökföldön voltunk, ők sem mindent maguk termeltek. Egy részét ők is máshonnan szerezték be, pont úgy, ahogy a boltok. Szóval ezt én is meg tudnám oldani. – Hirtelen felpattantam. – Beszélnem kell apával. Még mielőtt Mr. Öltönyös odaér, és elkezdi győzködni a farm eladásáról. Ha rá tudom venni, hogy adjon egy esélyt..., hogy kipróbáljam ezt a tökkertes dolgot, akkor talán nyerünk egy kis időt.

– Várj csak! – Sabrina felnézett rám, a szeme elkerekedett. – Azt mondod, már *idén*? Mármint *most* ősszel? Hiszen majdnem vége a szeptembernek, és a tökkertnek októberre már működnie kellene…

Nagyot nyeltem. Igaza volt. Borzasztóan későn jutott eszembe. De volt más választásom?

– Majd kitalálom. De addig is rá kell venni apát, hogy adjon egy esélyt. – És már fel is pattantam az asztaltól. – Inkább visszamegyek a farmra, és beszélek vele, mielőtt Mr. Öltönyös odatalál.

Ahogy kimondtam, éreztem, hogy ezt az ötletet már nem tudom elengedni. Valami megmozdult bennem. Egy szikra. Olyan sokáig csak egy helyben toporogtam, tanácstalanul, egyre mélyebbre süllyedve a bizonytalanságban. Most viszont mintha felderengett volna egy halvány reménysugár.

Kár, hogy Sabrina még mindig aggodalmasan nézett rám.

– Ez rengeteg munka lenne, Willow – figyelmeztetett.

– Tudok keményen dolgozni! – csattantam fel, talán egy árnyalattal élesebben a kelleténél. Bosszantott, hogy nem olyan lelkes, mint én. – Te mondtad, hogy imádom az őszt. Meg fogom mutatni apának, hogy ha ezt megcsináljuk, megmenthetjük a farmot. Szoríts!

Még mielőtt lebeszélhetett volna róla – az arckifejezéséből ítélve erősen készült rá –, kisiettem a kávézóból. Tudtam, az ötletem még hozzám képest is merész, de valahol mélyen éreztem, hogy működhet.

Visszafelé a főutcán most már egészen más szemmel néztem körül. Szinte magamba szívtam a látványt: a boltok elé kirakott tököket, a mélynarancs és bordó krizantémokat, a fá-

kat, amelyek már csak arra vártak, hogy teljes pompájukban aranyba boruljanak.

Itt mindenki imádta az évszakok hangulatát. Karácsonykor Birchbrook szinte megőrült – fények, vásárok, forralt bor, mindenütt nevetés, és évről évre egyre inkább ráérzett az őszre meg a halloweenre is. A kirakatokban egyre több lett az őszi dísz – tavaly például én is hazavittem egy koszorút meg egy sütőtökillatú gyertyát.

Ez nem csak múló divat volt. Ez vágy volt. Az emberek vágytak erre az érzésre. És ha már így van, miért ne adhatnánk meg nekik?

Gyors léptekkel indultam vissza a farmra, közben már magam előtt láttam a tökkertet. A sorokat. Az embereket. A hangulatot. És persze a munkát. Sabrina nem tévedett: ilyen későn belevágni tényleg őrültségnek tűnt. De nem volt időnk kivárni a jövő évet. Apa biztosan nem egyezne bele. Már így is hajlott rá, hogy elfogadja Hendersonék ajánlatát, pedig még azt sem tudtuk, mit is kínálnak. Mindenképp beszélnem kellett vele, még mielőtt Mr. Öltönyös megérkezik. El kellett ültetnem a fejében az ötletet. Meg kellett győznöm, hogy képes vagyok rá, és működni fog. Hogy ez a mi nagy lehetőségünk. Ez a város pont az ilyesmit szereti. Biztosan kijönnek, ugye? Csak ki kellett találnom, hogyan valósítsam meg mindezt ilyen rövid idő alatt.

Ahogy feltűnt előttem a ház, egy pillanatra megingott a lelkesedésem. A házunk ott állt a maga megszokott helyén, és óhatatlanul eszembe jutott, mennyit változott a farm gyerekkorom óta. Apa akkoriban mintha mindig derűs lett volna. A farm jól ment, a ház tele volt fénnyel és melegséggel. Minden a helyén volt. És most… mintha valami elcsúszott volna.

Mintha valami lassan, észrevétlenül kicsúszott volna a kezünk közül. Egy pillanatra megálltam. A torkomban hirtelen gombóc nőtt. Hát persze hogy más volt. Anya még velünk volt.

Ahogy rá gondoltam, elszorult a szívem. De vele együtt valami más is felbukkant. Az ősz. Mindig is az életem része volt, szinte észrevétlenül szőtte át a mindennapjainkat. Anya imádta ezt az évszakot, és valahogy elérte, hogy én is így érezzek. Emlékszem, minden évben együtt faragtunk tököt, aztán kéz a kézben vittük ki a lámpásokat a halloweeni felvonulásra. A nyírfákat legalább annyira szerette, mint én. Hűvös, napfényes őszi délutánokon kiült alájuk a kedvenc könyvével, én pedig körülötte rohangáltam, és próbáltam elkapni a lehulló leveleket, mintha mindegyik egy-egy kívánság lenne. Hazafelé az iskolából gesztenyét szedtünk, aztán otthon kis tálkákba raktuk őket, „pókriasztónak" – legalábbis anya azt állította, én meg hittem neki. A születésnapomra minden évben tortát sütött, amit cukormázból készült levelekkel díszített.

– Fűzfalevelek az én kis Willow-mnak – mondta ilyenkor, azzal a mosollyal, amelytől úgy tűnt, minden rendben van a világon.

Elmosolyodtam. És most először nemcsak a hiánya fájt, hanem az is eszembe jutott, mennyire imádná az ötletemet.

– Remélem, fentről figyelsz, és most szorítasz nekem – suttogtam a szélbe, ahogy átléptem a kapun, és elindultam a fák szegélyezte felhajtón.

Ekkor vidám csaholás törte meg a csendet, és Maple már szaladt is hozzám a ház felől. Olyan lelkesen csóválta a farkát, mintha legalább egy hétig távol lettem volna. Ő persze sosem aggódott semmin. Mindig boldog volt. A kutyák tényleg jobban tudják. Lehajoltam, és megborzoltam a bundáját.

– Na, hol van apa, kislány? Mert most támadt egy ötletem, ami talán működhet.

Maple válaszul felugatott, mintha pontosan értené, aztán már iramodott is vissza a ház felé. Követtem, és közben próbáltam összeszedni a bátorságomat a beszélgetéshez. Mert az ötlet egy dolog, de meggyőzni apát… egészen más.

Az ajtóból még egyszer visszanéztem arra a földdarabra a farm szélén. Most csak sár volt ott, és itt-ott makacsul kapaszkodó fűcsomók. Sosem használtuk semmire; a talaja nem volt elég jó ahhoz, hogy bármit termesszünk benne. De talán pont ezért működhetne ott egy tökkert?

Tököt persze nem tudnánk ott termeszteni, legalábbis idén biztosan nem. Egyszerűen nincs rá idő. De megteremthetnénk egy helyet, egy igazi, őszi hangulatot, amiért érdemes kijönni.

És ha beválik…, később akár termeszthetnénk is saját tököt valamelyik jobb adottságú földünkön.

Megint előreszaladtam; mindig is ez volt a gyengém. Álmodozó alkat vagyok, és ha egyszer elképzelek valamit, onnantól képtelen vagyok visszafogni magam. A tökkert már szinte készen állt a fejemben: a fények, az utak, az emberek. Már csak azt kellett kitalálnom, hogyan valósítsam meg. Feltéve, hogy apa egyáltalán hajlandó esélyt adni rá.

Maple nyomában beléptem a konyhába. Apa már átöltözött a találkozóra, zakóban és nyakkendőben volt, és épp feltette a vízforralót a tűzhelyre.

Ekkor hirtelen belém mart a bűntudat. Rossz irányba küldtem Mr. Öltönyöst. Biztosan késni fog, és ez az én hibám.

Vajon önző vagyok, hogy mindenáron meg akarom menteni a farmot?